

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **A. N.**, zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Novákem, se sídlem Sokolská 60, Praha 2 (adresa pro doručování Nám. T. G. M. 11, Přerov), proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ostravě,** se sídlem Na Jízdárně 3, Ostrava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2002, č. j. 194/110/2002, 2207/110/2002, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 7. 2003, č. j. 22 Ca 336/2002 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností se žalobce (dále též stěžovatel) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 7. 2003, č. j. 22 Ca 336/2002 - 36, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2002, č. j. 194/110/2002,2207/110/2002, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Přerově ze dne 5. 11. 2001, č. j. 122868/01/393912/2340, dodatečný platební výměr č. 1010000321 na základ daně, daň na ztrátu z příjmů fyzických osob za zdaňovací období (kalendářní rok) 1999.

Rozsudek krajského soudu napadá stěžovatel v obou jeho výrocích, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1, písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), neboť má za to, že spočívá na nesprávném posouzení právní otázky soudem v předchozím

řízení, a z důvodu nepřezkoumatelnosti, spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel v kasační stížnosti vyjadřuje nesouhlas s právními závěry krajského soudu a domnívá se, že zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dál jen „zákon o daních z příjmů“) dává poplatníkovi v ustanovení § 13 oprávnění – možnost postupovat způsobem zde vymezeným. Nesouhlasí se závěrem soudu, že ustanovení § 13 zákona o daních z příjmů upravuje z daňového hlediska jedině možný, právem aprobovaný postup daňového poplatníka, pokud tento vstupuje do závazkových vztahů s manželem, ze kterých jejich účastníkům vznikají (zdanitelné) příjmy. Stěžovatel vyjadřuje přesvědčení, že v daném případě je třeba zkoumat skutečnou vůli manželů, subjektů závazkového vztahu, tedy zda tito skutečně „spolupracovali“ za účelem rozdělení příjmů a výdajů dle ustanovení § 13 zákona o daních z příjmů či nikoliv. V případě, že by skutečným záměrem stěžovatele a jeho manželky byl postup prezentovaný v § 13 zákona o daních z příjmů, je dle názoru stěžovatele zřejmé, že manželka stěžovatele by jakožto spolupracující osoba poplatníka musela být registrována u místně příslušného správce daně, okresní správy sociálního zabezpečení (jako osoba samostatně výdělečně činná) apod. Vůle jeho a jeho manželky nesměřovala a ani k realizaci postupu dle § 13 zákona o daních z příjmů směřovat nemohla. Stěžovatel se ztotožňuje s názorem Krajského soudu v Ostravě, že s výjimkou zákoníku práce žádný právní předpis v rámci právního řádu ČR nezakazuje manželům vstupovat do vzájemných závazkových vztahů. Z prezentovaného obligačního vztahu stěžovatele a jeho manželky plynul manželce příjem, t j. odměna za provedenou činnost ve výši 9800 Kč. Podstata věci, tzn. skutečnost, že se jedná o příjem z platně uzavřené smlouvy mezi stěžovatelem a jeho manželkou nebyl zpochybňován soudem ani dalším účastníkem. Z rozsudku, který plnění ze smlouvy uzavřené mezi manžely považuje za „spolupráci v nejširším slova smyslu“, však lze nepochybně dovodit, že příjem (odměna) manželky představuje nákladovou položku vynaloženou stěžovatelem, z čehož má dle ustanovení § 13 ve spojení § 25 odst. 1 písm. u) zákona o daních z příjmů plynout závěr, že se vždy jedná o výdaj na osobní spotřebu stěžovatele, resp. spolupracující osoby. Závěrem stěžovatel udává příkladmo případ, jestliže by však subjektem závazkového vztahu byla namísto manželky stěžovatele třetí osoba, pak příjem, který by za zpracování účetnictví od stěžovatele obdržela, by třetí osoba zdaňovala bezpochyby samostatně. Stejně tak za předpokladu platnosti smluvního závazkového vztahu má tento příjem zdaňovat samostatně i manželka stěžovatele. Nelze tak stěžovateli podsouvat jako jedině možnou a právem aprobovanou povinnost rozdělit příjmy a výdaje postupem dle ustanovení § 13 zákona o daních z příjmů, když smluvní vztah mezi manžely je platným právním úkonem a právní řád ČR manželům realizaci vzájemných závazkových vztahů výslovně nezakazuje, tj. dovoluje. Stěžovatel se domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný se vzdal písemného vyjádření k podané kasační stížnosti stěžovatele s tím, že obsahem kasační stížnosti jsou skutečnosti, ke kterým žalovaný vyslovil svůj názor stanoviskem k žalobě ze dne 9. 10. 2002.

Ze stanoviska žalovaného k žalobě vyplývá:

1) Vznik závazkového vztahu mezi manžely uzavřeného podle občanského zákoníku, ať už byl žalobcem deklarován jako ústní smlouva o dílo nebo by se jednalo o jinou formu (např. jak uvádí žalobce smlouvu příkazní nebo nepojmenovanou), nebyl ze strany správce daně ani

žalovaného zpochybňován. V průběhu daňového řízení byl žalobce vyzýván k doložení plnění ze smlouvy, t. j. skutečností podstatných pro daňové posouzení činnosti vykonávané manželkou. Žalovaný tvrdil, že příjem manželky za práce dle smlouvy je příjmem z příležitostné činnosti ve smyslu § 10 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů, proto byl žalovaný vyzván, aby prokázal např. dobu trvání této činnosti. Z hlediska posouzení uvedeného výdaje pro daňové účely má žalovaný zato, že nepostupoval v rozporu s § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, když po žalobci požadoval důkazní prostředek ke konkretizaci žalobcova tvrzení o ústní dohodě mezi manžely N., která zněla „co se bude dělat, kdy se to bude dělat, jak se to bude dělat, včetně úhrady, ale bez pokynu“, a to i přesto, že pro posouzení platnosti smlouvy z hlediska občanského práva nejsou tato další smluvní ujednání podstatnými a nezbytnými náležitostmi a vyplývají z dalších příslušných ustanovení občanského zákoníku, jak uvádí žalobce.
2) Předložením potvrzení manželky o převzetí objednávky žalobce k provádění činnosti spočívající v přípravě účetních dokladů v roce 1999 byl prokázán vznik a existence smluvního vztahu žalobce s manželkou, avšak nebylo prokázáno konkrétní trvání a obsah činnosti ani další podmínky v souvislosti s výkonem prováděných prací, t. j. nebyla prokázána oprávněnost daňového uplatnění výdaje 9800 Kč jako úhrady za příležitostnou činnost. Svým podpisem na dokladu „Potvrzení o přijetí objednávky“ ze dne 4. 1. 1999 potvrdila manželka žalobce, že rovněž přijímá objednávku na zpracování účetních dokladů k DPH, z čehož je zřejmé, že předmětem smlouvy byly nepochybně práce vykonávané v průběhu celého roku 1999 a konkrétní druh a rozsah prací byl závislý na průběhu činnosti žalobce, přičemž žalovaný neprokázal opak. Proto vzal správce daně ve smyslu ustanovení § 2 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků činnost mezi manžely jako vztah vykazující znaky pracovněprávního vztahu s tím, že je-li práce vykonávána podle příkazů a pokynů žalobce, není podstatná forma smluvního vztahu, ale vzájemná vazba plátce a poplatníka při výkonu práce. Jelikož však z ustanovení § 269 zákoníku práce vyplývá, že pracovněprávní vztah nemůže vzniknout mezi manžely, a dále z toho důvodu, že uvedený výdaj byl vynaložen z prostředků ze společného jmění manželů (nevypořádaného dle ustanovení § 143 a následujícího občanského zákoníku), byl takto posouzen jako výdaj čerpaný pro osobní spotřebu žalovaného a vyloučen z daňově uplatněných výdajů pro rok 1999 ve smyslu ustanovení § 25 odst. 1 písm. u) zákona o daních z příjmů.

Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. je vázán důvody kasační stížnosti. V souzené věci stěžovatel uplatnil kasační důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud se proto v dalším koncentroval nejprve na posouzení toho, zda se Krajský soud v Ostravě v daném případě nedopustil nezákonnosti, když hodnotil předmětné právní otázky.

Tvrzená nezákonnost, spočívající v nesprávném právním posouzení věci soudem v předcházejícím řízení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Krajský soud byl při posuzování zákonnosti rozhodnutí žalovaného správního orgánu vázán v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s. rozsahem a důvody podané žaloby a při

přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Ze spisového materiálu, tak jak byl předložen krajskému soudu, bylo zjištěno, že u stěžovatele byla provedena Finančním úřadem v Přerově v roce 2001 kontrola daně z příjmů fyzických osob a dále silniční daně za roky 1999 a 2000 (Protokol o ústním jednání ze dne 10. 9. 2001, 3. 10. 2001, zpráva o výsledku namátkové daňové kontroly ze dne 24. 10. 2001, s touto se daňový subjekt seznámil dne 31. 10. 2001, protokol o ústním jednání ze dne 31. 10. 2001).

Provedenou kontrolou bylo zjištěno a ve zprávě o výsledku namátkové daňové kontroly ze dne 24. 10. 2001 je zaznamenáno, že stěžovatelem byly uplatněny v roce 1999 výdaje ve výši 391 589 Kč. Kontrolou byl vyloučen mimo jiné výdaj 9800 Kč, doložený výdajovým pokladním dokladem č. 121 ze dne 27. 12. 1999 za přípravu účetních dokladů v roce 1999 ve prospěch paní H. N. Správce daně posoudil tento vztah v souladu s § 2 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, jako vztah mající znaky pracovněprávního vztahu. Z ustanovení § 269 zákoníku práce vyplývá, že pracovněprávní vztah nemůže vzniknout mezi manžely. Ve smyslu § 25 odst. 1 písm. u) zákona o daních z příjmů byl údaj vyloučen. Se zprávou stěžovatel nesouhlasil a při projednání a předání dne 31. 10. 2001 poznamenal, že vyjádření je dle jeho názoru zcela zbytečné, stejně jako i jakákoli diskuse s pracovníkem správce daně.

Stěžovateli byla dodatečným platebním výměrem ze dne 5. 11. 2001 č. 1010000321 dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1999 ve výši 1740 Kč. Podané odvolání ze dne 22. 11. 2001 proti tomuto platebnímu výměru Finanční ředitelství v Ostravě rozhodnutím ze dne 1. 7. 2002, č. j. 194/110/2002,2207/110/2002 zamítlo. Z odůvodnění zamítavého rozhodnutí mj. vyplynulo, že v rámci doplnění odvolacího řízení dle § 50 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků byl stěžovatel vyzván k doložení důkazů, že se jednalo o smlouvu o dílo podle občanského zákoníku, stěžovatel předložil pouze písemné potvrzení o převzetí objednávky s tím, že další požadavky správce daně by považoval stěžovatel za zbytečné zatěžování daňového subjektu. Správce daně rovněž vyzval stěžovatele (v případě existence) k předložení smlouvy ve smyslu § 143a občanského zákoníku k prokázání provedené úpravy stanoveného rozsahu společného jmění manželů H. N. a A. N. pro období roku 1999, na tuto stěžovatel nepředložil ničeho, s uvedeným postupem nesouhlasil. Žalobu podanou proti zamítavému rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě Krajský soud v Ostravě zamítl rozsudkem ze dne 10. 7. 2003, č. j. 22 Ca 336/2002 – 36, a to jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě v mezích důvodů uplatněných ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pro posouzení, zda se v daném případě jedná o pracovněprávní nebo jiný vztah mezi manžely, je třeba poznamenat, jaké mohou nastat případy spolupráce manželů: v úvahu přicházejí tři možné formy, a to 1) dosahování příjmů za spolupráce druhého z manželů, 2) podnikatelská činnost obou manželů v rámci sdružení bez právní subjektivity podle ustanovení § 829 a násl. občanského zákoníku, nebo 3) manžel i manželka provozují vlastní podnikatelskou činnost nezávisle na sobě. Jelikož nebylo ve správním řízení, ani v řízení před soudem I. stupně prokázáno, že manželka stěžovatele provozuje vlastní podnikatelskou činnost (toto nepřímo potvrzuje stěžovatel ve své kasační stížnosti uvedením podmiňovacího

způsobu), ani nebyla prokázána existence sdružení dle bodu 2), připadá v úvahu spolupráce manželů dle ustanovení § 13 zákona o daních z příjmů.

Ustanovení § 13 zákona o daních z příjmů, platného v době provádění daňové kontroly, o výpočtu příjmů spolupracujících osob, říká, že příjmy dosažené při podnikání nebo jiné samostatné výdělečné činnosti [§ 7 odst. 1 písm. a) až c) a odst. 2] provozované za spolupráce druhého z manželů a výdaje vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení se rozdělují tak, aby podíl připadající na spolupracujícího manžela (manželku) nečinil více než 50 %; přitom částka připadající na spolupracujícího manžela (manželku), o kterou příjmy přesahují výdaje, smí činit nejvýše 540 000 Kč při spolupráci po celé zdaňovací období nebo 45 000 Kč za každý i započatý měsíc této spolupráce. V ostatních případech spolupráce manžela (manželky) a ostatních osob žijících v domácnosti s poplatníkem, popřípadě za spolupráce jen ostatních osob žijících v domácnosti s poplatníkem, se příjmy dosažené při podnikání nebo jiné samostatné výdělečné činnosti rozdělují na spolupracující osoby tak, aby jejich podíl na společných příjmech a výdajích činil v úhrnu nejvýše 30%; přitom částka připadající v úhrnu na spolupracující osoby, o kterou příjmy přesahují výdaje, smí činit nejvýše 180 000 Kč při spolupráci po celé zdaňovací období nebo 15 000 Kč za každý i započatý měsíc spolupráce. U spolupracujícího manžela (manželky) a dalších spolupracujících osob musí být přitom výše podílu na společných příjmech a výdajích stejná. Příjmy a výdaje nelze rozdělovat na děti až do ukončení jejich povinné školní docházky a na děti a manžela (manželku), pokud jsou uplatňovány jako osoby vyživované (§ 15).

Z uvedeného vyplývá, že se stěžovatel ve své kasační stížnosti upíná na nesprávný výklad ustanovení § 13 zákona o daních z příjmů, když zaměňuje výslovně uvedenou dispozici normy ve znění „se rozdělují tak,...“ za zákonem danou možnost volit daný postup. S tímto názorem se nelze ztotožnit vzhledem k dikci zákona, tím spíše z ní nelze vyvozovat nezákonnost rozsudku soudu I. stupně. Rovněž vůle subjektů v daném případě nemohla být podrobena průzkumu, bylo třeba zabývat se objektivním stavem věci.

Danou možnost aplikovat ustanovení § 13 zákona o daních z příjmů však stěžovatel nevyužil, čímž vyčerpal všechny zákonné formy spolupráce manželů; proto musel správce daně dále zkoumat, zda došlo mezi manžely k pracovněprávnímu vztahu. Tento vztah dle ustanovení § 269 zákoníku práce nemůže vzniknout mezi manžely. Správce daně proto dále zkoumal, zda napadený výdaj lze podřadit pod ustanovení § 25 odst. 1 písm. u) zákona o daních z příjmů (za výdaje - náklady - vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely nelze uznat zejména výdaje na osobní potřebu poplatníka). Vzhledem k tomu, že byla ze strany žalovaného zpochybněna řádná existence smlouvy o dílo dle občanského zákoníku (poukázal na možnost považovat ji za simulovaný právní úkon) mezi manžely, dotázal se správce daně stěžovatele na existenci a rozsah úpravy společného jmění manželů, aby mohl správce daně vzít za prokázané plnění z této smlouvy.

Společné jmění manželů tvoří dle ustanovení § 143 občanského zákoníku a) majetek nabytý některým z manželů nebo jimi oběma společně za trvání manželství, s výjimkou majetku získaného dědictvím nebo darem, majetku nabytého jedním z manželů za majetek náležející do výlučného vlastnictví tohoto manžela, jakož i věcí, které podle své povahy slouží osobní potřebě jen jednoho z manželů, a věcí vydaných v rámci předpisů o restituci majetku jednoho z manželů, který měl vydanou věc ve vlastnictví před uzavřením manželství a nebo jemuž byla věc vydána jako právnímu nástupci původního vlastníka, b) závazky, které některému z manželů nebo oběma manželům společně vznikly za trvání manželství, s výjimkou závazků týkajících se majetku, který náleží výhradně jednomu z nich, a závazků, jejichž rozsah

přesahuje míru přiměřenou majetkovým poměrům manželů, které převzal jeden z nich bez souhlasu druhého. Stane-li se jeden z manželů za trvání manželství společníkem obchodní společnosti nebo členem družstva, nezakládá nabytí podílu, včetně akcií, ani nabytí členských práv a povinností členů družstva, účast druhého manžela na této společnosti nebo družstvu, s výjimkou bytových družstev. Paragraf 143a říká, že manželé mohou smlouvou uzavřenou formou notářského zápisu rozšířit nebo zúžit stanovený rozsah společného jmění manželů. Takto mohou manželé změnit rozsah majetku a závazků nabytých či vzniklých v budoucnosti, ale i majetku a závazků, které již tvoří jejich společné jmění. Předmětem této smlouvy mohou být i jednotlivé majetkové hodnoty a závazky. Jestliže je předmětem smlouvy nemovitost, která již náleží do společného jmění manželů nebo do výlučného majetku jednoho z nich, nabývá smlouva účinnosti vkladem do katastru nemovitostí. Manželé mohou dále smlouvou uzavřenou formou notářského zápisu vyhradit zcela nebo zčásti vznik společného jmění manželů ke dni zániku manželství, pokud nejde o věci tvořící obvyklé vybavení společné domácnosti. Muž a žena, kteří chtějí uzavřít manželství, mohou smlouvou uzavřenou formou notářského zápisu upravit své budoucí majetkové vztahy v manželství obdobně. Manželé se mohou vůči jiné osobě na smlouvu uvedenou v předcházejících odstavcích odvolat jen tehdy, jestliže je jí obsah této smlouvy znám. Ustanovení § 144 doplňuje, že pokud není prokázán opak, má se za to, že majetek nabytý a závazky vzniklé za trvání manželství tvoří společné jmění manželů. Paragraf 145 vymezuje, že majetek, který tvoří společné jmění manželů, užívají a udržují oba manželé společně. Obvyklou správu majetku náležejícího do společného jmění manželů může vykonávat každý z manželů. V ostatních záležitostech je třeba souhlasu obou manželů; jinak je právní úkon neplatný. Závazky, které tvoří společné jmění manželů, plní oba manželé společně a nerozdílně. Z právních úkonů týkajících se společného jmění manželů jsou oprávněni a povinni oba manželé společně a nerozdílně. V § 146 je uvedeno, že majetek ve společném jmění manželů nebo jeho část může jeden z manželů použít k podnikání se souhlasem druhého manžela. Souhlas je třeba udělit při prvním použití majetku ve společném jmění manželů nebo jeho části. K dalším právním úkonům souvisejícím s podnikáním již souhlas druhého manžela není třeba. Dle § 147 mohou manželé smlouvou uzavřenou formou notářského zápisu upravit správu společného jmění odchylně. Stejně mohou upravit správu svého budoucího společného jmění muž a žena, kteří chtějí uzavřít manželství. Ustanovení § 143a odst. 4 platí zde obdobně. Soud může ve smyslu § 148 ze závažných důvodů na návrh některého z manželů zúžit společné jmění manželů až na věci tvořící obvyklé vybavení společné domácnosti. Na návrh některého z manželů soud zúží společné jmění manželů až na věci tvořící obvyklé vybavení společné domácnosti v případě, že jeden z manželů získal oprávnění k podnikatelské činnosti nebo se stal neomezeně ručícím společníkem obchodní společnosti. Je-li podnikatelská činnost po rozhodnutí soudu podle odstavce 2 vykonávána podnikatelem společně nebo za pomoci manžela, který není podnikatelem, rozdělí se mezi ně příjmy z podnikání v poměru stanoveném písemnou smlouvou; nebyla-li taková smlouva uzavřena, rozdělí se příjmy rovným dílem. Jestliže o společném jmění manželů bylo rozhodnuto podle odstavce 1 nebo 2, může být rozšířeno do předchozího rozsahu jen rozhodnutím soudu vydaným na návrh jednoho z manželů.

Stěžovatel nepředložil ani netvrdil, že by k úpravě rozsahu společného jmění došlo, proto ve smyslu ustanovení § 143a a 144 občanského zákoníku správci daně nezbylo, než považovat součástí společného jmění manželů i prostředky stěžovatele určené k podnikání. Z výše uvedeného nelze dovodit, že došlo k plnění ze smlouvy o dílo, jelikož stěžovatel plnil fakticky ze společného jmění manželů manželce, tedy z toho, co patří i jí. Správce daně tedy postupovat správně při nekvalifikaci smlouvy jako smlouvy o dílo.

Nejvyšší správní soud tak nesdílí ani stěžovatelem krajskému soudu vytýkaný důvod podle § 103 odst.1 písm. d) s. ř. s., a to nepřezkoumatelnost, spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Námitku uplatněnou v tomto ohledu neshledal Nejvyšší správní soud opodstatněnou, když Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je dostatečně srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodněno, pro stěžovatele z něj zcela jasně vyplývá, z jakých skutečností správní orgány a následně i soud vycházely a jakými právními úvahami se při rozhodování řídily.

Kasační stížností stěžovatel napadá rozsudek Krajského soudu v Ostravě rovněž ve výroku o nákladech řízení, přičemž nikterak neuvádí důvody, pro které považuje rozhodnutí ve věci náhrady nákladů řízení za nesprávné. Přitom soud I. stupně postupoval v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když o náhradě nákladů řízení rozhodl podle výsledku.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že právní i skutkové otázky byly krajským soudem posouzeny v souladu se zákonem, a proto kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 27.10. 2004

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu